

„Rose,” vroeg hij, „zal je nu je best doen om gelukkig te zijn?”

Zij sloeg de oogen neer en antwoordde zacht:

„Ja, oom, zooveel ik kan!”

„Dan is 't goed! Je hebt een opgewekt karakter, je bent niet geschikt om ongelukkig te zijn. En Frank zal het je gemakkelijk maken. Ook hij is nu wakker geworden en begrijpt zijn plicht!”

„Maar u dan, oom! Ach, wat blijft u eenzaam achter!”

„Dat zoek ik immers.”

„Mogen wij u komen bezoeken?”

Hij glimlachte droevig.

„Wat hebt ge er aan? Ik ben altijd uit en zoo druk!”

Rose Marie zuchtte en zag nog eens rondom haar.

„Ik heb alles hier zoo lief gekregen; ik geloof niet dat ik ooit zoo gelukkig zal worden, als ik 't hier was zolang ik droomde.”

„Maar daarna ben je ontwaakt en je hebt het leven gezien zooals 't werkelijk is, niet waar, Rose, en je weet dat alleen plichtsvervulling ons gelukkig kan maken. Wie dat miskent, moet er voor boeten vroeg of laat!”

„Oom, ik ben nog zoo jong . . . .”

„En er is nog niets in je leven gebeurd. Alles kan nog goed worden, alles. Een ding alleen is niet te herstellen. Naberouw over onze eigen schuld! Je belooft het mij dus, je wilt gelukkig worden?”

Zij knikte van ja, want spreken kon zij niet.

„Dan is 't goed, dat is de laatste zonnestraal in mijn leven.”

Hij ging naar het raam en zag naar buiten. Rose kwam naast hem staan.

„En zal u altijd zoo blijven leven, oom, totdat . . . .”

„Totdat mijn straf is geëindigd, mijn boete is aangenomen.”

De zacht deinende golven droegen een fijnen tint van smaragd, goud en purper stroomde over hen in een rijkdom van glinsteringen, trillend en tintelend als het licht uit een schooner wereld; aan den gezichteinder hulde zich de hemel in een matten glans van wit opaal, vol kalmte, majesteit en vrede.

„Rose, als je hoort dat ik rust heb gevonden in dat land, waarvan wij hier slechts de poorten zien, denk dan zonder bitterheid aan hem, die je vader . . . .”

„Niet dat wreede woord, oom!” viel zij in, „u weet het genoeg. Al zou 't ook zonde zijn. Ik kan niets bitters voelen tegen u.” Zij nam zijn hand en vóór hij 't verhinderen kon bracht zij die aan de lippen. „Hij heeft u vergeven en ik . . . . ik dank u!”

Frank kwam binnen en de dokter zeide op zijn gewonen vroolijken toon:

„Frank, ik geef je nu je vrouwtje terug; zij is bezig redevoeringen tegen mij te houden, en 't gaat haar heel goed af, dat verzeker ik je. Neem ze gauw mee, dan krijgen juffrouw Bol en ik rust. Wij zijn oude menschen en